

Družinová schůzka Pražské družiny SO na „Celnici“ dne 8. června 2021

Chvilku po šestnácté hodině zahájila rádkyně Pražské družiny dnešní schůzku.

Scházíme se více jak po roce – naposledy byla schůzka v únoru 2020.

Nejen naši vlast, ale prakticky celý svět ochromila pandemie Sars - COVID 19. Společenský život se téměř zastavil, jednotlivé státy vyhlášovaly Nouzový stav a většina obyvatel s hrůzou vnímala zprávy o statisících umírajících na tuto zákeřnou virovou chorobu. Po urychlené výrobě očkovacích látek a dodržování přísných hygienických nařízení se stav i v naší zemi pomalu vrací k normálu a my můžeme opět začít skautovat, byť s určitými

omezeními.

Dnes se nás sešlo 15, někteří se ze zdravotních důvodů omluvili, ale i tak jsme se radovali, že se opět vidíme. Odloučení bylo dlouhé.

Po přivítání jsme tradičně zahájili schůzku první slokou Junácké hymny a Amálka přečetla citáty, které cíleně vybrala k době covidové, kdy jsme se v naději těšili na shledání.

Heslo:

„Proti trampotám života dal Bůh člověku tři věci - naději, spánek a smích.“

Immanuel Kant – německý filosof, 18.století

„Člověk se nemusí bát žádné krize; měl by se obávat jen toho, aby ho v krizi neoslepilo zoufalství, ztráta naděje.“

Tomáš Halík - český katolický kněz, teolog, religionista, sociolog,
psycholog a filozof.

„Naděje lidí správně myslících jsou splnitelné, nerozumných nesplnitelné.“ —

Démokritos - Démokritos z Abdér (přibližně 460–370 př. n. l.) byl řecký
předsókratovský filosof

„Naděje umírá poslední.“ — České přísloví

I my jsme měli naději, že se opět sejdem.

Bohužel se za tu dobu počet členů snížil a tak jsme minutou ticha uctili památku bratrů Pepíka Součka – Dábla, Miloně Loma - Toma a Káji Kunci.

Protože byly pohřby s ohledem na Covid možné pouze v malém počtu pohřebních hostů, byla poslána pouze kondolence pozůstalým.

Výjimkou byl pohřeb bratra Kunci, kterého se na přání rodiny mohli v omezeném počtu zúčastnit i skauti. Za nás to byla sestra Dáša Housková, která nás informovala a zároveň poslala dojemný nekrolog syna Káji. Posílám přílohou.

S ohledem na uplynutí delší doby kdy jsme se nesetkali, Amálka popřála krásné narozeniny a hodně zdraví, štěstí a lásky všem, kteří své narozeniny již oslavili i těm, na které ještě oslavy čekají. Prakticky by to bylo vyjmenovat všechny členy jednotlivě a tak jsme to vzali šmahem.

Delší čas nám zabraly pozdravy od všech členů, kteří se nemohli na schůzku dostavit. Amálka, která se všemi opakovaně mluvila telefonicky, referovala jak se kdo cítí, jak se komu daří, čím se zabývá, zkrátka jak se komu žije. Kontakt mezi členy SO je velmi

důležitý i s ohledem na vyšší věk členů a někdy i osamělost. Zájem o nové informace trvá a je to někdy i jediné spojení s okolím. Bratři Bagheera (Jedlička) a Robin (Skoupý) navštívili bratra Rogera (Vondráška) v domově seniorů na Praze 10.

Během dnešní schůzky se zdařilo vybrat i část finančních příspěvků do družinové pokladny. Z těchto peněz jsou hrazeny květinové dary při pohřbech, občerstvení na schůzkách, poštovné apod.

Na tuto schůzku nebyl záměrně připraven speciální program, dlouho jsme se neviděli a tak to byla schůzka záměrně „povídavá“. Ivanka Zelinková připravila výborné občerstvení. Upekla jablkovou buchtu, vyrobila chutné pomazánky na chlebičky.

Adélka Čapková pomohla s přípravou kávy, Amálka se postarala o čaj a tak jsme mohli nerušeně hodovat a povídat s plnou pusou. Jediný nedostatek byl v tom, že většina z nás nedoslýchá a tak některým občas hovor utekl. Ale i tak nám bylo spolu dobře. Na fotkách chybí sestra Dáša Housková (za to se pokorně omlouvám) – na schůzce byla, ale neodkladné manželské povinnosti ji nutily odejít domů o něco dříve.

Nakonec ještě Amálka připomněla družinovou schůzku v úterý 7. září, opět na Celnici.

Ukončili jsme v 18 hodin Večerkou a stiskem k srdci v kruhu.

Sepsala a fotila Amálka; redakce: Kamzík

Příloha dle str. 2

Vážení hosté, milá rodino, sešli jsme se k rozloučení s otcem, dědečkem, pradědečkem, strýcem, Kájou, bratrem Orlem, panem malířem, panem architektem, loučíme se dnes s Karlem Kuncou, který nás tiše opustil nad ránem 6. dubna, ve věku požehnaných 94 let. Každého z nás s ním spojuje neopakovatelná a ve své živosti a plnosti jen obtížně nějak v krátkosti a skrze řeč druhého sdělitelná paleta vzpomínek, prožitků a inspirací, paleta vytvořená bohatstvím a plností jeho života, který se sice uzavřel, ale jeho odkaz v nás, v našem jednání, v našich hodnotách i různých variantách kompetence, ale i v tváři například pražské krajiny, s ním nekončí. Dovolte mi vyjádřit, a věřím, že i za vás, vděčnost mojí sestře Blažence a všem z Květné, kteří o Karla každodenně a s láskyplností pečovali a umožnili nám všem těšit se z jeho inspirativní společnosti po tak dlouhá léta.

Neočekávejte ode mne prosím, že vám budu prezentovat úplné CV mého otce nebo zahájím konferenci o jeho odkazu pro památkovou péči nejen v Praze či o jeho zásluhách pro věc českého skautingu. Snad se mi podaří sdílet s vámi alespoň několik vybraných a jistě subjektivně zbarvených obrázků, ilustrací či vzpomínek na jeho život a dílo tak, jak o něm mohu podat svědectví.

Bylo to na rozhraní jara a léta 1966, kdy mne otec poprvé vzal s sebou do práce, do projektové kanceláře v krásných prostorách jednoho z paláců Pražského hradu. Vzpomínám vůni čerstvé tuže, která vystupovala z výkresů projektujících zkrášlení exteriérů tohoto hradu české státnosti či rekonstrukce Jiřského klášteřa, klidnou a příjemnou pracovní atmosféru místa, k níž neformálně přispíval i papoušek zanechávající svůj specifický podpis ve formě okousaných pauzáků či dalších stop na hotovém díle. Velký dojem na mne udělaly opakované návštěvy ateliéru v Anežském klášteři, kde spolu s Jožkou Hlavatým a širokým kolektivem spolupracovníků z různých profesí vytvářel své snad životní dílo. Opakovaně navštěvuji koncertní sál v Anežském klášteři a vždy žasnu nad elegancí a působivostí výsledného tvaru díla, o vynikající akustice ani nemluvě. V neposlední řadě jsem si připomínal otcův odkaz po každé, když jsem zavítal se svými akademickými hosty z Edinburghu, Cambridge, Londýna či Helsink do Stavovského divadla na Mozarta. Byly to znalci 18. století a spolu se mnou obdivovali barevné řešení fasády Stavovského, které otec navrhnul.

Často vzpomínám na krásný červencový den v roce 1969, jsem na korbě v3esky a vezu se s materiálem na skautský tábor ve Vrácově. To nadšení a rozzářené pohledy, cesta za dobrodružstvím, ale i novým počátkem. Sílu prožitku z obnoveného společenství skautů mi nezkalil ani fakt, že jsem nezískal přezdívku Bystrý Sokol či Hbitá Kuna, ale po pádu do potoka při přepadu dívčího tábora jsem se stal Česílkem, který bydlel ve stanu, co neměl označení Orlí hnízdo či Doupě medvědů, ale stan u plesnivé torny. Otec byl skautem tělem i duší, již od roku 1945 vedl oddíl v Klatovech, pořádal tábory, a byl jedním z významných inspirátorů obnovení činnosti skautingu v 60. i 90. letech, to je historie, kterou všichni znáte a někteří z vás jí byli či stále jsou i přímo účastní. Věřím, že otcova skautská identita, a to, co proň znamenala a jakým zřídlem štěstí byla, ilustruje jeho portrét, který jsem vybral pro rozloučení. V dalším zastavení na naší cestě vzpomínek ucítíme vůni terpentýnu a olejových barev, ocitáme se v otcově šumavském ateliéru na Bošicích. Šumava byla krajem jeho srdce, navštěvoval ji od 40. let a vzpomínky na mládí byly svázány s malotřídkou lhotecké školy, kde vyučovala jeho sestra Marie a švagr, pan řídící Sládek. Počátkem 60. let zakoupil ruinu šumavského stavení na Bošicích a začal kamen po kameni stavení obnovovat, až do jeho současné podoby. Šumavské motivy představovaly jednu z dominant jeho malířské tvorby, a to vedle črt, obrázků, akvarelů z cest po Čechách i zahraničí. Byly chvíle, kdy se mi svěřil, že touží po velkém formátu obrazů a stále bojuje se svým okem a rukou architekta, které jako by nasazovaly ostruhy všem pokusům o volnou tvorbu, abstrakci, vpravdě moderní umění. Obrázky ze Šumavy a cest vystavoval zejména v Plzni a Vacově. Vztah k Šumavě se u otce neredukoval na vzpomínky z mládí či malířskou tvorbu, snažil se povznést místní spolkový život, maloval kulisy pro javornické ochotníky, inicioval setkání rodáků.

Ve vzpomínkách se nám zatím neukázal jeden zásadní, nepominutelný a v mnoha ohledech všechny ostatní spoluurčující či prosvětlující rozměr otcova života. Jistě tušíte, jaký mám na mysli. Představme si letní noc na Bošicích, na lavičce před chalupou sedí otec s matkou, drží se za ruce a hledí na oblohu plnou hvězd. Manželka Marcela, celoživotní otcův idol, láska, z níž čerpal sílu i inspiraci. Láska dvou Klatováků, která se rozhořela v 50. letech právě na Šumavě a poslední čtyři roky žila již jen ve vzpomínkách.

Milý otče, dědečku, pradědečku, strýci, Kájo, bratře Orle, pane malíři, pane architektě, Čest tvojí památce, nezapomeneme, a někdy na shledanou!